

Gregor ji rozpačitě následoval do kuchyně. Na sporáku bublal obrovitý hrnec omáčky. Ve druhém byly široké těstoviny. Na lince ležely hromady zeleniny. „Večer je v kostele, kam chodím, dobročinná akce a já jsem slíbila, že přinesu lazaně. Neptej se proč.“ Paní Cormaciová nalila do misky několik naběraček omáčky, strčila do ní velký kus chleba, postavila misku na stůl a přistrčila Gregora k židli. „Ochutnej.“

Gregor se na ni nejistě podíval.

„Ochutnej to! Musím vědět, jestli je to dost dobré, abych to nabízela ostatním,“ naléhala paní Cormaciová.

Gregor namočil chleba do omáčky a kousl si. Bylo to tak dobré, až se mu rozslzely oči. „Páni,“ vydechl, když polkl.

„Nechutná ti to. Je to odporné. Měla bych celý hrnec vylít a koupit hotovou omáčku v krámě,“ řekla paní Cormaciová.

„Ne!“ zvolal Gregor poplašeně. „Ne. Je to ta nejlepší omáčka, jakou jsem kdy jedl!“

Paní Cormaciová vedle něj položila lžíci. „Tak ji sněz a umyj si ruce mýdlem, protože tě čeká spousta krájení.“

Poté, co zhltl omáčku s chlebem, nechala ho krájet hromady zeleniny, kterou pak osmahla na olivovém oleji. Gregor smíchal vajíčka a koření s bílým sýrem. Vrstvili velké široké těstoviny, sýr, omáčku a těstoviny do tří obrovských pekáčů. Gregor pomohl umýt nádobí a paní Cormaciová prohlásila, že je čas na oběd.

V jídelně si dali obložené chleby s tuňákovým salátem a paní Cormaciová vyprávěla o svých třech dětech, které už byly dospělé a bydlely v různých státech, i o panu Cormaciovovi, který zemřel před pěti lety. Gregor si na něj mlhavě vzpomínal jako

na milého pána, který mu dával čtvrtáky a jednou taky baseballovou kartičku. „Každý den mi chybí,“ řekla paní Cormaciová. Pak přinesla dort.

Po obědě jí Gregor pomáhal vyklízet šatnu a odnosil několik krabic do jejího sklepa. Ve dvě hodiny odpoledne mu řekla, že to je všechno. Nevyptávala se ho na nic, jen se zajímala, jak se mu líbí ve škole. Rozloučila se s ním a dala mu čtyřicet dolarů, zimní kabát, který kdysi dávno nosila její dcera, a lazaně. Když se pokoušel něco namítnout, odbyla ho: „Nemůžu přinést na tu akci troje lazaně. Dvoje lidi přijmou, ale když tam nakráčíš se třemi, všichni si pomyslí, že se předvádíš. A mám je snad sníst sama? Se svým cholesterolem? Vezmi si je. Sněz je. Běž. Uvidíme se příští sobotu.“ A zavřela mu dveře před nosem.

Bylo toho moc. Všeho. Ale mohl překvapit mamku a nakoupit nějaké jídlo a možná taky žárovky, protože tři lampy jim doma nesvítily. Líza potřebovala kabát. A lazaně... ty snad byly ze všeho nejlepší. Najednou chtěl zaklepat na dveře a říct paní Cormaciové pravdu o Podzemi, vyprávět jí všechno, co se stalo, a omluvit se za to, že jí lhal. Ale nemohl...

Ze vzpomínek ho vytrhla Líza, která v pyžamu neslyšně přišla do kuchyně. Na svůj věk byla malá, ale s ustaraným výrazem vypadala na víc než na sedm let. „Je tu na dnešek něco k jídlu?“ zeptala se.

„Jasně, spousta,“ odpověděl Gregor a pokoušel se o bezstarostný tón, jako kdyby sám neměl stejné obavy. „Hele, k snídani si můžete dát ovesnou kaši a k obědu chleba s burákovým máslem. Hned udělám tu kaši.“